

dormantan kun sia kapo sub la flugilo. Hari ne povis ĉesi sian babiladon de dankoj, aspektante kiel prof. Ciuro.

“Nemenc’inde,” diris Hagrid raŭke. “Ne supozes, ke vi ek’av’s multajn donacojn de tiuj Durslioj. Nur restes Olivandro nun—jen la ĉefvendej’ por vergoj, Olivandro, kaj vi nepre ‘avos la plej bonan vergon.”

Magian vergon...Jen kiun Hari estis ĉefe antaŭĝuinta.

La lasta butikio estis mallarĝa kaj malorda. Deskvamiĝantaj oraj literoj super la pordo indikis “Olivandro: Faristoj de Fajnaj Vergoj ekde 382 a.K.” Sola vergo kuŝis sur paliĝinta purpura kuseno en la polva montrofenestro.

Tintis eta sonorilo ie en la profundoj de la butikio kiam ili paŝis internen. Ĝi estis eta loko, neokupata kun escepto de sola malfortika seĝo sur kiu Hagrid sidiĝis por atendi. Hari havis la strangan senton, ke li ĵus eniris tre striktan bibliotekon; li subpremis la multon da novaj demandoj, kiujn li ĵus pripensis, kaj anstataŭe rigardis la milojn da mallarĝaj skatoloj nete stakitaj ĝis la plafono. Pro ia kialo, lia nuko pikiĝis. La nura polvo kaj silento ĉi tie ŝajnis ŝargita per ia sekreta magio.

“Bonan posttagmezon,” diris dolĉa voĉo. Hari eksaltis pro surprizo. Hagrid evidente ankaŭ eksaltis, ĉar aŭdiĝis laŭta knaro kaj li stariĝis rapide el la malfortika seĝo.

Staris antaŭ ili maljunulo, kies larĝaj palaj okuloj brilis kiel lunoj tra la mallumo de la butikio.

“Saluton,” diris Hari malgracie.

“Ha, jes,” diris la viro. “Jes, jes. Mi pensis, ke mi baldaŭ vidus vin. Hari Potter.” Tiu lasta ne estis demando. “Vi havas la okulojn de via patrino. Ŝajnas, ke estis nur heiraŭ, kiam ŝi mem estis ĉi tie, aĉetante sian unuan vergon. Longa je dek koloroj^[12] kaj duono, elasta, el saliko. Neta vergo por verki sorĉetojn.”

S-ro Olivandro moviĝis pli proksime al Hari. Hari deziregis, ke li palpebrumu. Tiuj arĝentecaj okuloj estis iom hirtigaj.

“Via patro, aliflanke, preferis mahagonan vergon. Dekunu kolorojn. Fleksebla. Iom pli da potenco kaj elstara por transformado. Nu, mi diris, ke via patro preferis tion—vere estas la vergo kiu elektas la sorĉiston, kompreneble.”

S-ro Olivandro estis veninta tiel proksime, ke li frontis Hari preskaŭ nazon al nazo. Hari povis vidi sian reflektajon en tiuj nebulaj okuloj.

“Kaj tie estas, kie...”

S-ro Olivandro tuŝis la fulman cikatron sur la frunto de Hari per longa blanka fingro.

“Mi bedaŭras, ke mi vendis la vergon, kiu faris tion,” li diris dolĉe. “Dektri kolorojn kaj duonon. El taksusa ligno. Potenca vergo, tre potenca, kaj